

Jean-Bernard Troispont bekleedde tussen 1906 en 1930 de functie van chef-vuurtorenwachter van Oostende. Bron: Philippe Troispont

De voorlaatste VUURTORENWACHTER van Oostende

Ruth Pirlet

“Waarschijnlijk kennen maar weinig Oostendenaars deze goede kerel, die een hart van goud en veel gezond verstand verbergt onder een ruwe buitenkant. Een bescheiden man, die stilletjes zijn zware werk doet”, mijmerde een journalist in 1925 in de krant ‘Le Carillon’. De harde werker in kwestie? Dat was Jean-Bernard Troispont, chef-vuurtorenwachter in de koningin der badsteden. Zowat drie decennia lang bekleedde hij “de hoogste functie van Oostende”, zoals hij zelf weleens lachend zei. Bijna honderd jaar later lijkt het hoog tijd voor een verdere kennismaking.

DE 4 VUURTORENS VAN OOSTENDE

Nadat strandvuren, vuurbakens en ‘vier-boetes’ eeuwenlang de kustlijn verlichtten, verrees in Oostende in 1771 een eerste stenen vuurtoren, ten westen van de havengeul. Na jaren trouwe dienst doofde eind 1859 de vlam in deze ‘Vlaggenstok’. De stelselmattige groei van de stad en de haven vroegen immers om een andere infrastructuur. Daarom opende in 1860 aan de Oosteroever een nieuw lichtbaken de deuren. De vuurtoren sneuvelde in 1915 door het oorlogsgeweld, waarna de oude ‘Vlaggenstok’ weer even van dienst was. In 1921 zette men een voorlopige houten constructie neer op de Halve Maan, in afwachting van de nieuwe toren die eind 1925 het licht aanstak. Deze overleefde helaas de Tweede Wereldoorlog niet. Sinds 1949 beschijnt zo de ‘Lange Nelle’ als vierde en laatste vuurtoren in rij de Oostendse kust.

LEVEN EN WERK OP GROTE HOOGTE

Jean-Bernard Troispont zag het levenslicht in 1866 temidden de blauw-grijze kleuren van de Ardense leisteenheuvels in Vielsalm. Maar al vroeg was duidelijk dat het blauw van de Noordzee hem meer aansprak. Na een carrière als officier-motorist op de Oostende-Tilburylijn, ging hij rond 1906 aan de slag als vuurtorenwachter in Oostende. Hij bemande in zijn loopbaan de tweede en derde vuurtoren, net als de tijdelijke houten toren. In tussentijd zag hij Oostende én zijn beroep danig veranderen.

Aanvankelijk moest hij dagelijks 273 trappen beklimmen met een verse voorraad petroleum om de lamp brandend te houden. Maar in de jaren 1920 deed het elektrisch licht zijn intrede. Een hele omwenteling, waarbij Troisponts technische achtergrond van pas kwam. De eerste elektrische lamp, omgeven door verschillende optische panelen, draaide rond in een kwiktank. De aandrijving gebeurde door een uurwerk dat elke vijf uur opgewonden werd. Overdag stond Troispont in voor het onderhoud van dit lichtapparaat, de bijhorende accessoires en de toren zelf. ‘s Nachts liet hij zijn vrouw en drie kinderen achter in het aanpalende diensthuis, om de bediening van het licht, het opwinden van de klok en het bijhouden van een logboek voor zijn rekening te nemen.

Weinig spectaculair allemaal, vertelde Troispont zelf in 1925. *“Evenementen aan boord van een vuurtoren stellen niks voor. Soms valt de stroom eens uit, slapen we slecht of stormt het, maar daar raak je aan gewend en het hoort erbij.”* Ooit zag hij wel hoe een Noors schip zich bij hevige wind in het staketsel boorde, maar de meeste nachten bracht Troispont rustig lezend door in een sober aangekleed hutje net onder de glazen rotonde van het vuurtorenlicht. Door de vierkante raampjes kon Troispont alle lichtgevende stipjes op zee bestuderen. Een geliefd tijdverdrijf, waarbij hij zijn gedachten liet afdrijven naar al die zeelui in de verte. *“We denken aan die mannen daar, terwijl het vuur brandt en zij in de duisternis op hun boten zwoegen. Met vrees zien we de storm opsteken. Zeelieden zijn één grote familie, waar iedereen elkaar graag ziet en wil helpen. Ik heb gevaren voor ik vuurtorenwachter werd en ik*

weet wat het is om zeeman te zijn.” En zo wijdde Troispont zich tot zijn pensioen met veel liefde aan het bewaken van het vuurtorenlicht tijdens de donkere nachten, in de hoop zoveel mogelijk zeevaarders veilig thuis te brengen. In 1930 gaf hij de fakkel uiteindelijk door aan Camiel Meysman, die als allerlaatste de “hoogste functie van Oostende” zou bekleden.

Met dank aan achterkleinzoon Philippe Troispont.

De derde vuurtoren van Oostende droeg in de jaren 1930 een wit-rode bandering. In de volksmond sprak men over de vuurtoren als ‘hij heeft zijn badpak aan’. Het lichtbaken overleefde WOII niet. Bron: Philippe Troispont